

Feliksa Magdalena
Maria Franciszka Kozłowska

- **Feliksa Magdalena Maria Franciszka Kozłowska** (ur. 27 maja 1862 w Wielicznej koło Węgrowa, zm. 23 sierpnia 1921 w Płocku) – założycielka i duchowa opiekunka mariawityzmu, przez wyznawców nazywana *Mateczką* i uznana za świętą w Kościele Starokatolickim Mariawitów
- Początkowo zakonnica rzymskokatolicka, założycielka ukrytego Zgromadzenia Sióstr Ubogich św. Klary, które później przybrało nazwę Zgromadzenia Sióstr Mariawitek Nieustającej Adoracji Ubłagania, 5 grudnia 1906 została imiennie ekskomunikowana, jako pierwsza kobieta w historii chrześcijaństwa w Kościele Rzymskokatolickim.

- Założycielka Zgromadzenia Kapłanów Mariawitów, mistyczka, przekazała Kościołowi Objawienie zawarte w Dziele Wielkiego Miłosierdzia nieuznanym przez Kościół rzymskokatolicki.

RODZICE MATECZKI

- Jej rodzicami byli Jakub Kozłowski herbu Nałęcz oraz Anna z Olszewskich. Wywodzący się ze zubożałej szlachty polskiej Jakub Kozłowski był pełnomocnikiem właścicieli majątku w Stoczku Węgrowskim i pracował jednocześnie jako nadleśny w ich dobrach w Wielicznej. Po śmierci ojca, który zginął w bitwie węgrowskiej 3 lutego 1863, wychowaniem małej jedynaczki zajęła się matka i teściowie - Jakubina (primo voto Kozłowska) i Seweryn Pułaski.

Miejsca zamieszkania i data I Komunii św. Mateczki

- Korzystając z gościnności krewnych, młoda wdowa oraz jej córka zamieszkują najpierw u Pułaskich w Czerwoncu Węgrowskiej, później zaś w Baczkach. Okresowo przebywają również w Garwolinie. Tam też, w 10. roku życia Feliksa przystąpiła do I Komunii Świętej. W 1872 przeprowadzają się do dalszej rodziny, Piekarskich w Warszawie

EDUKACJA MATECZKI

- Feliksa edukację rozpoczęła dość wcześnie. Od lat dzieciennych matka uczyła ją pisać i czytać w języku polskim, a także kształtowała w niej zamiłowanie do polskości i religii.
- Od czasu zamieszkania w Warszawie naukę pobierała na pensji hrabiny Skarbek i w IV Gimnazjum Żeńskim w Warszawie przy ul. Miodowej. Kończąc naukę, władała biegle językiem rosyjskim oraz angielskim i francuskim.

W zgromadzeniach honorackich

- ⦿ Powołanie do stanu zakonnego Feliksa odczuwała w dość młodym wieku. Plan wstąpienia do klasztoru warszawskich wizytek, na skutek rozporządzeń carskich w stosunku do zakonów, okazał się niemożliwy do realizacji. Dzięki o. Łukaszowi Zaczyńskiemu, pod którego kierunkiem odprawiała w Zakroczymiu rekolekcje, w 1883 wstąpiła do Zgromadzenia Franciszkanek od Cierpiących.

- Zgromadzenie to zostało założone przez o. Honorata Koźmińskiego. Z powodu obaw przed restrykcjami ze strony zaborcy kongregacja funkcjonowała w ukryciu, zresztą jak i inne zgromadzenia honorackie. Oficjalnie funkcjonowało pod nazwą „Przytulisko”, którego celem było opiekowanie się chorymi, zamożnymi ludźmi w ich domach.

- Z polecenia o. Honorata Koźmińskiego Maria Franciszka zostaje wizytatorką kilku ukrytych zgromadzeń honorackich a także kierowniczką duchową również ukrytego Zgromadzenia Małych Sióstr Niepokalanego Serca Maryi. Świadczy to o tym, iż ojciec Honorat nie tylko miał do niej zaufanie, ale także dostrzegał w niej osobę o nieprzeciętnej duchowości.

- Następnie, w 1887r., Mateczka została założycielką i przełożoną nowo powstałej kongregacji - Zgromadzenia Sióstr Ubogich św. Klary. Wówczas przyjęła imiona zakonne: Maria Franciszka. W nowej wspólnocie oprócz trzech ślubów zakonnych (ubóstwa, czystości i posłuszeństwa) siostry składały czwarty: nieustającej adoracji Przenajświętszego Sakramentu. Zgromadzenie to w późniejszym okresie otrzyma nazwę Zgromadzenia Sióstr Mariawitek.
- Oficjalnie była to pracownia krawiecka.

Pierwsze objawienie

- 2 sierpnia 1893, po wysłuchaniu Mszy Świętej w płockim kościele św. Jana Chrzciciela, siostra Maria Franciszka modliła się przed obrazem Matki Boskiej Nieustającej Pomocy, gdzie otrzymała pierwsze objawienie, które zapoczątkowało cykl objawień trwających do 1918.
- Główną treścią tych objawień było polecenie utworzenia Zgromadzenia Kapłanów Mariawitów, którego celem miało być ***szerzenie czci Przenajświętszego Sakramentu i wzywanie Pomocy Maryi.***

- Tego właśnie dnia (2 sierpnia 1893) otrzymała objawienie, nazwane potem ;

Dziełem Wielkiego Miłosierdzia.

- Opisała je w ten sposób: *...po wystuchaniu Mszy Świętej i przyjęciu Komunii Świętej, nagle zostałam oderwana od zmysłów i stawiona przed Majestatem Bożym. - Niepojęta światłość ogarnęła moją duszę i miałam wtedy ukazane: ogólne zepsucie świata i ostateczne czasy - potem rozwolnienie obyczajów w duchowieństwie i grzechy jakich się dopuszczają Kapłani.*

- ◉ - *Widziałam Sprawiedliwość Boską wymierzoną na ukaranie świata i Miłosierdzie dające ginącemu światu, jako ostatni ratunek, Cześć Przenajświętszego Sakramentu i Pomoc Maryi. - Po chwili milczenia przemówił Pan: "Środkiem szerzenia tej Czcii, chcę aby powstało Zgromadzenie Kapłanów pod nazwą Mariawitów...*

CHOROBA I ŚMIERĆ MATECZKI

Mateczka chorowała na raka wodnego.

Po śmierci lekarz usunął z jej ciała dwa wiadra żółtej cieczy.

Mateczka została pochowana w podziemiach w Świątyni Miłosierdzia i Miłości w Płocku.

W miejscu wylania cieczy, w ogrodzie, jest obecnie tablica pamiątkowa.

OPRACOWAŁ

ADAM GAŚSIOROWSKI KL.VI SZ.P.

Na podstawie:

- ⦿ lekcji religii
- ⦿ www.wikipedia.pl